

HỘI THỨ MƯỜI CHÍN

ĐÁNH HẠ BÌ, TÀO THÁO DỤNG KẾ
LẦU BẠCH MÔN, LỮ BỐ VONG THÂN

Lữ Bố cử Trương Liêu, Cao Thuận đi đánh Vân Trường, còn Lữ Bố địch với Trương Phi, Huyền Đức thì trợ chiến cho hai em . Lữ Bố đánh thốc hai mũi dùi, Quan Trương phải né tránh Huyền Đức chạy về

Bái Thành, Lữ Bố rượt theo. Cửa thành vội mở đón Huyền Đức, nào ngờ Lữ Bố dẫn quân như bay xông thẳng vào thành. Huyền Đức vội chạy ra cửa Tây, bỏ cả vợ con gia quyến.

Lữ Bố ra lệnh chiêu an.

Mê Trước nói :

- Việc này do Tào Tháo chứ không phải Huyền Đức.

Lữ Bố trả lời :

- Ừ, ta với Huyền Đức là chỗ bạn cũ , sao nỡ làm hại gia quyến người . Nói rồi cho đưa gia quyến Huyền Đức về Từ Châu. Lại khiến Trương Liêu, Cao Thuận ở lại giữ Tiểu Bái, còn mình thì qua Diễn Châu và San Đông.

Lúc này , Quan Trương phải vào núi mà ẩn. Còn Huyền Đức đang chạy nghe một người kêu, té ra Tôn Càng.

Tôn Càng khuyên về đầu Tào Tháo.

Huyền Đức y theo và lên đường ngay. Dọc đường đói khát, được dân chúng đem lễ vật đãi đằng.

Ít lâu sau, thấy trước mặt bụi bay mù trời. Té ra là quân của Tào Tháo.

Huyền Đức dắt Tôn Càng vào ra mắt, được Tào Tháo ân cần đón nhận.

Khi binh Tào đến Tế Bắc thì có Hạ Hầu Huyền nghênh đón , Huyền kể việc Hạ Hầu Đôn bị tên trúng mắt hiện còn nằm dưỡng bệnh.

Tào Tháo cho đưa Đôn về Hứa đô. Mặt khác sai quân đi dò tin, được biết Lữ Bố cùng Trần Cung , Tang Bá đang hoành hành ở Diễn Châu.

Tháo liền sai Tào Nhon đánh mặt Tiểu Bái còn Huyền Đức cùng mình hiệp nhau đi đánh Lữ Bố.

Đọc đường, Tháo đánh tan đạo quân ăn cướp ở núi Thái San.

Lữ Bố lúc này đã về Từ Châu hay tin liền cùng Trần Đăng đi đánh Tiểu Bái, sai Trần Khuê ở lại giữ Từ Châu.

Khuê dặn rằng :

- Nên nhớ việc Tào Công ủy thác .

Đăng nói :

- Việc bên ngoài xin cứ mặc con, chừng nào Lữ Bố chạy về thì cha đừng cho hấn vào, con đã có kế.

Sau đó Trần Đăng vào nói với Lữ Bố :

- Từ Châu nay bốn mặt đều thọ địch. Vậy nên dời bớt lương về Hạ Bì.

Bố khen phải và cho luôn gia quyến sang Hạ Bì để an tâm hơn.

Sau đó Bố cùng Trần Đăng đi cứu Tiểu Quang.

Nửa đường, Trần Đăng xin đi trước để dò động tĩnh.

Tới Tiểu Quang, Trần Cung rước Đăng vào, Đăng nói dối :

- Ôn Hầu trách các ông sao không tiến tới mà chỉ cố thủ. Thế nào các ông cũng bị quở đó .

Trần Cung nói :

- Tôi thấy binh Tào đang mạnh, nhờ ông thừa lại Chúa Công chỉ nên cố thủ mà thôi .

Trần Đăng giả vờ gật đầu. Sau đó, Đăng lên mặt thành nghe ngóng, thấy binh Tào đã tới, bèn bắn xuống một mũi tên có mang theo bức mật thư.

Hôm sau, Đăng từ giả Trần Cung về thưa với Lữ Bố :

- Chúa Công nên mang binh gấp tới tiếp ứng Trần Cung .

Bố gật đầu và dặn khi cần, Trần Cung hãy nổi hỏa lên làm hiệu.

Sau đó Đăng lại tới báo Trần Cung :

- Từ Châu đang nguy khốn, ông phải mau về cứu .

Cung liền dẫn quân đi ngay, Trần Đăng liền nổi hỏa làm hiệu. Đêm ấy vì trời tối hai đạo binh Trần Cung và Lữ Bố lầm tưởng nhau là địch, đánh nhau chết hại vô số. Sau đó hai người nhận ra nhau, mới biết đều mắc mưu Trần Đăng cả, liền kéo đi Từ Châu.

Đến cửa thành thì tên ở trên bắn xuống.

Mê Trước nói xuống :

- Mi đoạt thành của ta thì nay phải trả, đừng vô nữa.

Bồ liên cùng Trần Cung định sang Tiểu Bái thì nửa đường đã gặp Trương Liêu và Cao Thuận cũng kéo binh về.

Thì ra Trương Liêu bị Trần Đăng gạt bảo Lữ Bố bị vây ở Từ Châu nên kéo quân đi cứu.

Lữ Bố hét lên như sấm, thề giết Trần Đăng mới thôi.

Sau chót lại kéo quân đi Tiểu Bái cũng đã thấy phát phới lá cờ Tào Tháo rồi.

Lữ Bố chửi mắng Trần Đăng, Đăng ở trên đáp :

- Ta là tôi nhà Hán, đâu là tôi của mi .

Lữ Bố xông tới đánh thành, gặp Trương Phi.

Cao Thuận ra địch với Trương Phi, không lại, Lữ Bố ra tiếp tay thì bốn phía lại có binh Tào đổ đến.

Lữ Bố chạy về hướng Đông, binh Tào đuổi theo.

Bỗng có một tướng ra chặn đường. Thì ra là Vân Trường.

Đàng sau thì Trương Phi sắp tới, Lữ Bố không dám đánh, chạy gấp về Hạ Bì.

Hầu Thành ra tiếp đón, rước vào thành.

Nói về Quan Công và Trương Phi dắt nhau về ra mắt Huyền Đức, ba anh em mừng mừng tủi tủi. Xảy có Mê Trước báo tin cho Huyền Đức biết cả gia quyến vẫn được bình an. Kế đó, cha con Trần Khuê vào ra mắt Tào Tháo, Tháo truyền mở tiệc khao thưởng hết mọi người.

Sau đó kéo đi đánh Hạ Bì.

Trình Dục thưa :

- Nay Lữ Bố chỉ còn một Hạ Bì này nếu áp bức y lắm, y về với Viên Thuật thì thành một hậu họa. Và chẳng bọn Tang Bá, Tôn Quang ở San Đông cũng chưa bình định được. Vậy thì phải cử một tướng giỏi ngăn chặn ở đường tắt Hoài Nam khiến Lữ Bố không tiếp xúc với Viên Thuật mới được .

Tháo liền nhờ Huyền Đức đi ngăn chặn đường Hoài Nam.

Huyền Đức để Mê Trước và Giảng Ung ở lại Từ Châu, còn mình với Quan, Trương và Tôn Càng kéo quân ra đi.

Chính Tào Tháo kéo đại binh đi đánh Hạ Bì.

Lữ Bố ở Hạ Bì thấy lương thực đầy đủ, lại có sông Vị Thủy hiểm trở thì an lòng cố thủ.

Trần Cung bảo :

- Quân Tào mới đến, nên nhân cơ hội đánh cho một trận .

Bố nói :

- Quân ta vừa thua, nên cho dưỡng sức. Chờ binh nó kéo đến đây, ta đánh cũng không muộn. Vả lại chúng khó mà qua được sông Vị Thủy.

Khi Tào Tháo lập trại xong, liền cho quân tới trước thành nhiên mắng.

Trần Cung lúc đó đứng cạnh Lữ Bố nói rằng :

- Thằng Tào Tháo này quả là đứa gian hùng . Nói rồi bắn một mũi tên, trúng ngay vào cây lọng vàng che đầu Tào Tháo. Tháo tức lắm, truyền đánh thành gấp .

Trần Cung khuyên Lữ Bố rằng binh Tào ở lâu thì thế nào cũng hết lương, vậy Bố nên mang quân ra một nơi ngoài thành, còn trong thành cứ mặc Trần Cung giữ.

Tháo đánh thành thì Lữ Bố đánh bọc hậu, như vậy làm sao mà Tháo lấy được thành.

Lữ Bố khen kế rất hay. Nói rồi sắp sửa ra đi.

Vợ là Nghiêm thị hỏi :

- Chẳng hay phu quân đi đâu ?

Bố đem mưu kế của Trần Cung ra nói, Nghiêm thị buồn rầu đáp :

- Rủi thành có bề gì thì thiếp biết trông cậy vào ai .

Lữ Bố lại dùng dằng trong khi Trần Cung giục đi gấp vì nghe tin Tào Tháo sắp hết lương mà chặn đường lương, thì thế nào Tháo cũng thua.

Lữ Bố vào nói chuyện với Điêu Thuyền thì Điêu Thuyền cũng nói như Nghiêm Thị, âu cũng là số Lữ Bố sắp hết vậy. Từ đó Bố không đi đâu nữa, cứ cả ngày uống rượu với thê cùng thiếp.

Trần Cung thấy vậy than rằng :

- Tội này đến chết không có đất mà chôn .

Hứa Ty vào thưa với Lữ Bố :

- Xưa kia Tướng Quân còn lời hứa làm suôi với Viên Thuật. Nay nên nhờ Viên Thuật đánh bọc hậu mà giải nguy .

Bố liền viết thư cho Hứa Ty mang đi. Lại sai Trương Liêu và Hích Mạnh dẫn binh để đưa đường.

Đêm ấy, thoát ra khỏi trại Huyền Đức.

Huyền Đức khi hay tin thì đã muộn, Hích Mạnh thì đi theo bảo hộ Hứa Ty còn Trương Liêu thì quay về thành, chợt gặp Vân Trường.

Hai bên chưa kịp giao phong thì Cao Thuận xông ra đưa Trương Liêu vào thành.

Còn Hứa Ty khi đến Thọ Xuân, ra mắt Viên Thuật mà đưa thư.

Viên Thuật xem rồi bảo :

- Ngày trước Lữ Bố giết sứ tuyệt tình suôi gia, nay còn biên thư làm gì ?

Hứa Ty thưa :

- Phụng Tiên trước chót nghe lầm đưa nịnh, nay thật lòng ăn năn .

Thuật lại nói :

- Nếu không chịu binh Tào vây, đời nào Bố gả con gái cho con ta . Sau khi suy nghĩ hồi lâu Viên Thuật quyết định :

- Muốn ta đem binh đi cứu thì hãy đưa con gái của y đến đây trước đã.

Hứa Ty đành mang lời nói ấy trở về.

Lữ Bố nói :

- Làm sao mà đưa đi được bây giờ ?

Hứa Ty nói :

- Vừa rồi quân Tào bắt được Hích Mạnh, mưu cơ của mình đã lộ . Vậy phi Tướng Quân thì chẳng ai mang nổi tiểu thư đi. Bố nghe theo, sai quân dọn sẵn một chiếc tiểu xa, rồi dặn Trương Liêu cùng Cao Thuận đi theo hộ tống. Sang canh hai, Lữ Bố kêu con gái ta, lấy lụa nịt kỹ quanh mình, lấy giáp che ở phía ngoài rồi đai con ở sau lưng, cầm kích lên ngựa. Cả đoàn ra khỏi thành, tức thì tiếng pháo nổ vang, Quan Công , Trương Phi cùng xông ra kêu :

- Lữ Bố chớ chạy .

Lữ Bố chỉ mong tìm đường mà đi thì Huyền Đức cũng lại dẫn binh kéo tới.

Lữ Bố tuy sức mạnh vô địch nhưng sợ con bị thương nên không dám xông pha. Lúc đó lại thêm Hứa Chử , Từ Quang âm âm kéo tới .

Lữ Bố đành phải rút vào thành. Từ đó, Lữ Bố càng thêm buồn bực, cả ngày chỉ uống rượu làm khuây.

Tào Tháo đánh mãi Hạ Bì mà không được, chợt nghe tin Thái Thú Hà Nội là Trương Dương muốn đem binh đi cứu Lữ Bố nhưng bị phó tướng là Dương Vu giết đi.

Sau đó Tào Tháo bàn với các tướng :

- Nay Bắc có Viên Thiệu, Đông có Lưu Biểu, Trương Tú, thành Hạ Bì vây mãi không ăn thua, ý ta muốn lui về Hứa đô, phỏng có nên chăng ?

Quách Gia hiến kế :

- Ngăn nước con sông Nghi, con sông Tú, thế nào cũng xong .

Tào Tháo cả mừng, khiến quân ngăn ngay nước hai con sông ấy, rồi dắt các tướng lên chỗ cao xem nước chảy đổ vào thành Hạ Bì .

Chẳng bao lâu, chỉ còn cửa Đông thành là khô ráo, ba cửa kia ngập hết.

Quân vào báo Lữ Bố nói :

- Ta có ngựa Xích Thố, chạy được trên nước lo gì. Nói rồi lại uống rượu.

Ngày kia chợt soi gương thấy mình vì tầu sắc mà gầy guộc bèn ra lệnh cấm rượu, hễ ai uống thì chém đầu .

Trong lúc ấy có Hầu Thành mất một số ngựa nay tìm lại được mừng lắm, đặt một ít rượu để ăn mừng. Nhưng sợ Lữ Bố nên Hầu Thành cầm một bình rượu đến dâng Lữ Bố mà rằng :

- Tôi mừng tìm được ngựa, muốn đặt chút rượu để mừng nhưng sợ có lệnh của Tướng Công nên mang bình rượu này tới để xin phép.

Lữ Bố cả giận truyền quân mang ra chém. Các tướng đổ xô lại ngăn cản, Lữ Bố mới thôi, nhưng bắt Hầu Thành chịu một trăm roi. Quân lính thấy vậy lại càng chán nản.

Ngụy Thục nói :

- Nước ngập châu thành, bọn ta không biết sống chết thế nào mà sao Lữ Bố cứ điềm nhiên như không. Tống Hiến nói :

- Tôi muốn bỏ thành mà đi, anh thì sao ?

Ngụy Thục nói :

- Chi bằng ta nên qua đầu Tào Công là hơn .

Hầu Thành nói :

- Hai ông có ý dâng thành đầu Tào Công thì phần tôi ăn trộm con ngựa Xích Thố.

Thương nghị xong, đêm ấy Hầu Thành dắt ngựa Xích Thố đi về hướng Đông, Ngụy Thục mở cửa cho đi. Hầu Thành mang ngựa sang dâng Tào Tháo và nói ý Ngụy Thục, Tống Hiến muốn dâng thành và sẽ dựng cờ trắng làm hiệu, Tào Tháo mừng lắm, đốc quân phá thành.

Lữ Bố tìm ngựa thì ngựa đã bị mất, liền xách kích đi bốn mặt thành chống giữ, tới tối binh Tào mới lui.

Lữ Bố trong mình đã mệt, liền lên lầu thiu thiu ngủ.

Tổng Hiến liền ăn cắp cây kích trước, chờ Lữ Bố ngủ say lấy dây cột luôn Lữ Bố vào ghế.

Lữ Bố thức dậy, kên tả hữu, nhưng chẳng có ai.

Trên thành cờ trắng dựng lên, binh Tào ủa vào như nước.

Tổng Hiến quăng cây kích của Lữ Bố xuống làm tin.

Trương Liệt, Cao Thuận , Trần Cung đều bị bắt.

Tào Tháo, Huyền Đức vào thành, lên ngôi trên lầu Bạch Môn.

Các người bị bắt được đưa tới.

Lữ Bố tuy mạnh, nhưng kêu lên :

- Trói chặt quá, xin nới bớt .

Tào Tháo đáp :

- Trói hùm phải trói cho chắc chớ .

Bô nhìn thấy bọn Tổng Hiến đứng gần đấy , liền bảo :

- Ta đãi không bạc, sao nỡ phản ta ?

Tổng Hiến đáp :

- Chẳng nghe lời tướng sĩ, chỉ nghe vợ con, không bạc là gì ?

Khi dẫn Cao Thuận tới, Tào Tháo hỏi han, Thuận không thềm đáp, tức thời bị chém.

Trần Cung bị dẫn đến .

Tào Tháo hỏi :

- Lâu nay Công Đài có mạnh giỏi không ?

Trần Cung bảo :

- Ngươi thật là kẻ tâm thuật xảo trá nên ta mới bỏ ngươi đó .

Tào Tháo lại hỏi :

- Thế Lữ Bố thì sao ?

Cung đáp :

- Bố vô mưu nhưng không qui trá như ngươi đâu .

Tào Tháo lại hỏi :

- Bây giờ ông tính sao đây ?

Trần Cung hét lớn :

- Chỉ còn cái chết, sao cứ hỏi mãi ?

Tháo lại nói :

- Ông chết đã đành, nhưng vợ con ông tính sao ?

Trần Cung đáp :

- Lấy hiếu trị thiên hạ thì không giết mẹ người. Lấy nhân trị thiên hạ thì không giết vợ con người. Đó là việc của người , tùy người đối xử . Nói xong Trần Cung đi thẳng tới pháp trường.

Tào Tháo làm bộ đi theo, rồi than van, rồi khóc lóc, lại nói to với quân sĩ :

- Các người phải đem gia quyến Công Đài về Hứa đô mà cấp dưỡng .

Trần Cung cũng chẳng quay lại, đi thẳng tới chỗ chịu chém.

Ai nấy đều sa nước mắt, Tào Tháo truyền phải khâm liệm tử tế.

Trong khi Tào Tháo theo tiễn Trần Cung thì Lữ Bố nói với Huyền Đức :

- Sao ông chẳng một lời nói giúp nhau .

Huyền Đức gật đầu .

Khi Tào Tháo trở lại, Lữ Bố nói :

- Tha cho tôi ông làm chánh, tôi làm phó thì định thiên hạ có khó gì.

Tào Tháo quay lại hỏi ý kiến Huyền Đức.

Huyền Đức nói :

- Ngài có còn nhớ chuyện Đinh Kiên Dương và Đồng Trác không ?

Lữ Bố hét lên :

- Thằng kia thật chẳng có tín nghĩa gì hết !

Tháo sai quân mang Lữ Bố đi.

Lữ Bố còn nói to :

- Thằng tai lớn kia, mi quên chuyện bắn kích nơi viên môn rồi sao ?

Xây có người nói lớn :

- Chết thì chịu chết còn nói làm gì ?

Đó là Trương Liêu .

Ngoài kia , Lữ Bố đã bị quân sĩ thắt cổ chết , rồi đem bêu đầu .

Tào Tháo hỏi Trương Liêu :

- Ai đó như quen mặt ?

Trương Liêu đáp :

- Phải ở Bộc Dương , ta tiếc rằng lửa chưa thiêu chết tên gian hùng như mi .

Tào Tháo rút gươm ra toan chém .

LỜI BÌNH:

- Kẻ loạn thân giết một ông vua, lập nên một ông vua thì ông vua mới lập lên không thể không lo ngại rằng mình cũng có ngày bị giết như ông vua trước. Đứa con nuôi giết cha rồi bái một người khác làm cha, thế thì đến ông cha sau cũng không khỏi nơm nớp lo âu đến lượt mình bị giết. Hiến Đế biết sợ董卓 Trác, còn董卓 Trác thì không hề nghi ngờ Lữ Bố. Đã vậy, Trác lại còn nộ khí xung thiên vác kích phóng nơi viên môn làm tuyệt tình cha con, rồi trước khi chết còn gọi tên Phụng Tiên nữa. Xem thế thì Trác quả là người ngu ngốc.

- Vương Doãn dùng lời khích Lữ Bố giết董卓 Trác rất tuyệt diệu. Lúc thì khoan thai, lúc lại thúc bách, có khi khiêu khích, có lúc bỏ lửng. Lời lẽ này so với lời lẽ Lí Túc lúc xui Lữ Bố giết Đinh Nguyên còn khéo léo hơn nhiều.

- Người đời nay cho董卓 Trác khốc Đinh Nguyên là việc bậy, nhưng nghĩ lại thì tình người có nguyên do, sự việc có căn cứ. Phạm là kẻ sĩ đều có thể chết với nỗi lòng của mình. Như Kiệt, Trụ, là hai vị vua tàn nhẫn, vô đạo, nhưng những kẻ đã chịu ơn Kiệt, Trụ tất phải coi Kiệt, Trụ như Nghiêu, Thuấn.董卓 Trác đã hậu đãi Thái Ung, Thái Ung nặng tình với董卓 Trác thì lúc Trác chết, Ung nhỏ vài giọt nước mắt tưởng còn hơn những kẻ xu thời, lúc người ta có thể lực thì a theo nịnh bợ, lúc họ thất thế thì hòa nhau mà nguyên rửa không tiếc lời.

- Từ khi Lữ Bố chết, không ai biết Điều Thuyền lưu lạc về đâu. Như thế chúng ta xem Điều Thuyền cũng như con rồng thân, chỉ cho người thấy đầu mà không thấy đuôi. cũng như ta không thể thắc mắc khi thấy quan đại phu họ Phạm cỡi du thuyền đi chơi khắp nơi mà không biết rõ nàng Tây Thi ở đâu nữa.

- Họ Trương vì không giết võ Tam Tư mà bị hại. Đó là tội đáng giết mà lại xá. Còn Lí Thôi và Quách Dĩ đóng quân ngoài thành, thì tội nên xá, để

rồi tìm cách trừ dân, thì Vương Doãn lại ra tay quá gấp rút. Ở đời, thế cùng tắc biến. Cái bệnh của họ Trương là bệnh điên trì, còn bệnh của Vương Doãn là bệnh nóng nảy.

© [HQD](#)